

AYFER TUNÇ

Evvelotel
Saklı

6. BASKI

can
öykü

AYFER TUNÇ
EVVELOTEL

SAKLI

© 2006, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Saklı, 1. basım: Cem Yayınevi, 1989

Can Yayınları'nda Evvelotel ile birlikte 1. basım: 2006

6. basım: Ağustos 2018, İstanbul

Bu kitabın 6. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 31900

ISBN 978-975-07-3272-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750732720

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

AYFER TUNÇ
EVVELOTEL

SAKLI

ÖYKÜ

♥can

Ayfer Tunç'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bir Mâniniz Yoksa Annemler Size Gelecek, 2005

Kapak Kızı, 2005

Aziz Bey Hadisesi, 2006

Mağara Arkadaşları, 2006

"Ömür Diyorlar Buna", 2007

Bir Deliler Evinin Yalan Yanlış Anlatılan Kısa Tarihi, 2009

Yeşil Peri Gecesi, 2010

Suzan Defter, 2011

Dünya Ağrısı, 2014

Kırmızı Azap, 2014

Ayfer Tunç'la Karanlıkta Kelimeler (Handan İnci'yle birlikte), 2014

Âşıklar Delidir ya da Yazı Tura, 2018

AYFER TUNÇ 1964'te Adapazarı'nda doğdu. İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. İlk öykü kitabı 1989'da yayımlanan *Saklı*'dır. Yazar bu kitabını daha sonra *Evvelotel* adlı öykü kitabıyla birleştirerek *Evvelotel-Saklı* adıyla yayımladı. Diğer öykü kitapları *Mağara Arkadaşları*, *Aziz Bey Hadisesi* ve *Taş-Kâğıt-Makas*'tır. *Taş-Kâğıt-Makas*'ın içinde yer alan kısa romanı *Suzan Defter*'i 2013'te; *Aziz Bey Hadisesi*'ndeki kitaba adını veren eseri 2014'te bağımsız olarak yayımladı. Bu iki kitapta yer alan diğer kısa öyküleri *Kırmızı Azap* ismiyle kitaplaştırdı. Sait Faik'in öykülerinden hareketle TRT için yazdığı *Havada Bulut* adlı senaryosu 2002'de, Orhan Kemal'in aynı adlı romanından uyarladığı *72. Koğuş* adlı senaryosu 2010'da çekildi. Yazarın *Kapak Kızı* (1992), *Bir Deliler Evinin Yalan Yanlış Anlatılan Kısa Tarihi* (2009), *Yeşil Peri Gecesi* (2010), *Dünya Ağrısı* (2014) ve *Âşıklar Delidir ya da Yazı Tura*, (2018) adlı romanlarının yanı sıra, *Memleket Hikâyeleri* (İletişim Yayınları, 2012) adlı anı-öykü kitabı, *Bir Mâniniz Yoksa Anneler Size Gelecek* (2001), "*Ömür Diyorlar Buna*" (2007) adlı yaşantı kitapları, Oya Ayman'la birlikte yazdığı *İkiyüzlü Cinsellik* (1994) adlı bir inceleme kitabı ve *Harflere Bölünmüş Zaman* adlı bir e-kitabı vardır.

www.ayfertunc.com

İçindekiler

EVVELOTEL

Evvelotel.....	13
Kibir	21
Halâs.....	41
Acılezzet.....	59
Hiçbir Hikâye Görüldüğü Kadar Temiz Değildir	89
Doğru	125
Yanık Taşlar.....	129
Tevekkül	137
Serim-Düğüm-Çözüm.....	151

SAKLI

Saklı.....	161
İhtilaller Neye Benzer	169
Yaşadığımız Yerler	179
Önemsizlik	189
Ay Bakıyor	201
Mozart'ın Son Zartı	213
Su	223
Silentium	229
Yüreğin Mahallesi	239

EVVELOTEL

EVVELOTEL

— Sınırlı yapar bizim buralar adamı. Öyle tuhaf bir yerdir ki, kaderi hızlandırır. Üç ayda olacak olan üç günde olur, yaran varsa kanar, durduramazsın. Sabrım var sanırsın, tükenir. Öleceğin yoksa bile ölürsün. Ölmezsen eksilirsin. Hâlâ burada yaşıyorsan bil ki, son sen, ilk sen değilsin. Kendimden biliyorum, eksildim.

Hikâyemi başkalarına da anlatmış. En başta muhtara, sonra postacıya, mandıracıya, gazete bayiine. Önüne gelene yani. Neden anlattın dedim, hani bir şey anlattığın adamlar seni eksiltiyorlardı? Böylece eşitleniyoruz dedi.

Muhtar kayıtlara bakarken gülüp durdu. Demek Zembilli Göçmen'in oğlusun sen dedi. Benziyorsun da... Ne aksi, ne huysuz adamdır baban!

Beni ilk görüşte tanıdığını söylemiş muhtara, yalan, tanımadı. O acıklı hikâyeyi hatırlamış olsa öyle mi konuşurdu benimle?

— Evvel Otel burası mı? — Burası. — Çok değişmiş. — Eee? — Ne? — N'olmuş değişmiş de? — Hiç. — Ne vardı? — Oda istiyorum, burası otel değil mi? — Kapıda yazıyor, otel. — İyi o zaman. Bir oda. — Kaç kişisin? — Tek. Tek başımayım. — Kaç gün kalacaksın?

— Bilmiyorum. — İyi. Buyur, anahtar. Her akşam oda parasını peşin alırım. — Yerlere seramik döşetmişsiniz, tahtaydı. Şu bina da yoktu. — Ne zaman? — Otuz sene evvel. — Otuz sene evvel benim de karımla çocuklarım yoktu. — Benim de yoktu, annemle gelmiştik. Ama seni hatırlıyorum.¹

1. On iki yaşındaydım. Şubat tatiliydi. Annem o gün erkenden uyandırdı beni. Gün daha ağarmamıştı. Kalk gidiyoruz dedi. Nereye? dedim. Babana dedi. Aldırmadım, tekrar yorgana sarındım. Kalk dedim! diye bağırdı bu defa. Çok korktum, hemen fırladım yataktan, giyindim. Sobayı yakmamıştı, evin içi buz gibiydi. İlk treni kaçırdığımız için bu kadar sinirli olduğunu sanıyordum. İstasyonda yan yana oturuyorduk. Usulca anneme bakıyordum, çene kemikleri oynuyordu, çene kemikleri oynadığı zaman annemden çok korkardım. Kahvaltı etmemiştik, karnım açtı, üşüyordum, ama bir şey söylemeye korkuyordum. Tren geldi, bindik. Öyle çok yerde durdu ki, yolculuk hiç bitmeyecek sandım. Epeyce yol gittik. Sonra büyükçe bir istasyonda indik. Yürümeye başladık. Pis, sinsi bir yağmur yağıyordu, ıslanmıştım, annem hiç farkında değildi. Koskoca çocuktum, ama annem elimi sıkı sıkı tutuyordu. Korkumdan elimi bırak diyemiyordum. Yürürken gözlerim yerdeydi, sanki etrafımızdaki herkes bize bakıyor ve kazık kadar olduğum halde annem elimden tuttuğu için bana gülüyordu. Genişçe bir bulvara çıktık. Bulvarın ortasında bir havuz, havuzun etrafında da yüzlerce saksı vardı. Saksılardaki çiçekler çürümüşü. Bunca saksıyı yazın kim suluyor? diye düşündüm. Annem bir adamı durdurdu, Evvel Otel nerede diye sordu. Adam yolu tarif etti. Yürüdük. Evvel Otel'e geldik. Annem babana bu otelin sahibi kim? diye sordu. Baban benim dedi. Annem babandan babamı aşağıya çağırmasını istedi. Baban hanım git işine dedi. Annem ben onun karısıym deyince baban bembeyaz oldu. O sırada babamla o kadın merdivenlerden iniyorlardı, el ele tutuşmuşlardı. Babam durdu, baban durdu, o kadın durdu, annem, ben, dünya, kâinat her şey durdu bir an. Annem elimi öyle bir sıkı ki, acıdan soluğum kesildi. Anneme baktım, babama bakıyordum. Babam onu seviyorum dedi, başıyla kadını işaret ederek. O kadar. Annem bayılırken çığlık attım, çünkü elimi sıkı sıkı tutan eli bir anda boşalmış, yumuşak, soğuk bir ölü eli olmuştu. Baban koştu, annemi kaldırdı. Ben annemin başında hüngür hüngür ağlıyordum. Ağlarken koskoca çocuk olduğumu düşünüyordum. Baban senin getirdiğin kolonyayı annemin bileklerine, yüzüne sürdü, ayılttı, bir koltuğa oturttu, sen çay getirdin. Alnında bir yara izi vardı. Benim yara izime benziyordu. Aklımdan sen de ağaçtan mı düştün? diye sormak geçti. Annem ne ağlıyor, ne konuşuyordu. Dudakları titriyordu sadece. Baban derhal ikisini de kovacağım, hatta polise ihbar edeceğim dedi. Annem çayını içti, babana teşekkür etti. Size zahmet verdim dedi. Çıkarken seninle göz göze geldik. Burada kalacak olsaydım, arkadaş olurduk diye düşündüm. Bir lokantaya gittik. Lokantada sadece erkekler vardı, herkes annemle bana tuhaf bir şeymişiz gibi bakıyordu. Annem garsonu çağırdı, yemekleri saydırdı. Bana ne istediğimi sordu. Çekinerek köfte dedim. Önce bir çorba iç dedi. Yemeklerimiz geldi. Hiçbir şey olmamış gibi yemek yemeye başladık. Benim

Dik dik konuştuğu halde alınmadım, seni hatırlıyorum dediğimde dikkatle yüzüme baktı, ama çıkaramadı. Sormadı da nerden hatırlıyorsun diye. Gözlerimden yaş geldi o an demiş mandıracıya, yalan, öyle bir şey olmadı. Gerçi olsa ne olur, hikâyemin konusu o değil ki. Birkaç gün sonra, artık iyiden iyiye ahbap olduğumuzda, sana en iyisi *Zebercet* diyeyim ben dedim, kendimi asmaya niyetim yok dedi, kaçıp gideceğim buralardan.

Şaşırdım. Anladım kaderlerimizin kardeş olduğunu, birlikte okunduğunda hiç benzemese de birbirine. Nereye gideceksin? dedim. Buradan gittiğim yere dedi.

Muhtar hikâyenin benim de olduğum kısmını değil, sonrasını, şehirde ağızdan ağıza dolaşan kısmını dinlemiş sağdan soldan. Anlatmaya kalktı, susturdum. Çirkin bir adamdı, gözleri çapaklıydı, hikâyem ağzına yakışmıyordu. Evet, dedim sertçe, buldun mu kayıtları? Sinirlendi, kayıt mayıt yok! dedi. Nasıl yok dedim, işte, burada yazıyor, Kuyudibi Mahallesi. Kayıtlı olduğu ev çoktan yıkıldı da yerine apartman yapıldı, çekmiş gitmiş ama kaydını almamış, Süslü Yenge tutmuş yakasından götürmüştür. Yüzündeki sinsi sırtıma değişti, hesap sormaya dönmüştü: Hem... şimdi mi geldi aklına baban? Otuz senedir nerdeydin? Sana ne? dedim, çıktım muhtarın küflü yazıhanesinden.

Avluda bir asma çardağı vardı, serin serin esiyordu. Bir otel müşterisi oturmaya kalktı, burası hususi, git belediye parkında otur, dedi. Kavruk, ezik bir adamcağızdı, hastaneye yatacakmış, onun için gelmiş, omuzları düştü, bir süre öylece dikildi hiçbir şey diyemedi. İçim acıdı.

İştahım kapanmıştı, ama annem iştahla yiyordu. Yemek bitince garsonu çağırdı. Benim için irmikhelvası ısmarladı. Bana bir orta kahve yaptır, bir de sigara aldır dedi garsona. Sigaraya o gün başladı.

Niye öyle dedin adama? dedim, yazık değil mi? Hiç kahır çekecek halim yok dedi, benim derdim bana yeter. Çürük bir üzüm tanesi tahta masanın üstüne düştü asmadan. Kadehini kaldırdı, çak dedi, tokuşturduk. Daha tam ahbap olmamıştık, ama birbirimizi anlıyorduk. — Ne iş yapıyorsun sen? — Ticaret. Ameliyat ipliği ithal ediyorum. — Zengin misin? — Fakir değilim. — Doktor musun? — Hayır, eczacıyım. Sen? — Otelciyim. — Bırak şimdi, demin anlattın öylesine takıldığını otele. — İşsizim, kararsızım, iki çocuk babasıyım. Babamın parasını yedim, bitirmek üzereyim. — Ben yiyemedim, babamın parasını görmedim bile. — Babanın parası yoktu ki göresin. O gün kazandığını o gün yedi baban. — Nerden biliyorsun? — Herkes biliyordu, burası küçücük bir yerdi otuz sene evvel.

Çok sıkıntı çekmiştik çocukluğumda, babam olsa sıkıntı çekmezdi diye düşünürdüm, yanılmışım. İyi. Hiç değilse bu iyi. Mesaj geldi telefonuma. YANLIŞ BU YAPTIĞIMIZ, KARINA DÖN. Sildim. Karıma mesaj çektim. YALNIZ KALMAYA İHTİYACIM VAR. LÜTFEN BİR SÜRE ARAMA. Nasıl da sahtekârdım. Bu çar-dak yoktu otuz sene evvel dedim. Güldü. Uyduruyorsun bari usturuplu uydur dedi. Sen geldiğinde kıştı bir kere, nereden bileceksin?¹

1. Birkaç gün önce karne almıştık, şubat tatiliydi, benim karnem her zamanki gibi baştan aşağı zayıftı. Babam çok kızmıştı, yine kemerle dövecek sandım, dövmedi. Beni karşısına aldı, anlaşıldı sen dayakla adam olmayacaksınız, o zaman eşek gibi çalış da aklın başına gelsin deyip otele götürdü. Hakikaten eşek gibi çalıştırıyordu, canım çıkıyordu. Daha öğlen olmadan okulu bitireceğime yemin etmiştim. O gün oteldeki ilk günümdü. Fırından taze simit alıp babanla o kadına götürmüştüm, yüz kere de çay istemişlerdi. Siz geldiğiniz sırada babamın elime tutuşturduğu bezle söylene söylene bankoyu siliyordum. Annen siyah bir manto giymişti, senin elini sıkı sıkı tutuyordu. Komiğime gitmişti duruşun. Ayakkabıların sırlıklamdı, paçaların çamurlanmıştı, saçların da ıslaktı, fare gibiydin. Kaşının üstündeki yara izi dikkatimi çekti. Ağaçtan mı düştün? diye merak ettim. On üç-on dört yaşındaydım. Kadın gördüm mü uzun uzun

Babamın oturduğu ev yıkılmış dedim, muhtarla konuştum. Süslü Yenge öldükten sonra baban ortadan kayboldu dedi, o zamana kadar rastlardım arada bir, burada olduğum zamanlarda. Güzel kadındı dedim, yüzü bugün gibi aklımda. Bence annen daha güzeldi dedi, acayip güzel bir kadındı annen, hiç unutmadım.

Karımdan mesaj geldi, endişeliymiş, oğlum sesimi duymak istiyormuş, hiç değilse çocuğu aramalıymışım. Sildim. Sonra O'ndan mesaj geldi. SENSİZ YAŞAYAMAM. Bilmiyorum, ben yaşayabilirim herhalde. Annem çok daha güzelmış. Kapat şu telefonunu dedi, ben benimkini attım gitti. Süslü Yenge nasıl bir kadındı? diye sordum. Babamla mutlu muydu, babam onunla mutlu muydu? Ne bileyim ben dedi, yanlarında değildim ki, ama mutlu olsalardı kafayı yemezlerdi herhalde. Nasıl yani dedim, kafayı mı yediler? Eh, ikisi de normal sayılmazlardı, dedi, başlangıçta iyidiler, ama sonra Süslü Yenge'ye bir şeyler oldu, acayip şeyler giymeye, takıp takıştırmaya başladı. Kapı kapı dolaşıp önüne gelene hayatını anlatıyordu; kadına neden Süslü Yenge diye ad taktılar sanıyorsun? Peki babam? O hiç konuşmazdı, de-

bakıyordum, — hâlâ bakarım. Annen çok güzel bir kadındı. Böyle bir sevgilim olsa demeye utanmış, böyle bir annem olsa diye geçirmiştim içimden. O güzel kadın aniden bayıldı. Sen annenin başında anneciğim aç gözlerini diye yalvararak, hüngür hüngür ağlıyordun. Babam koş kolonya getir dedi bana, telaşlıydı. Kolonya üst kattaki ecza dolabındaydı. Koridorda babanı gördüm, oda kapısının önünde yere çömelmiş, ellerini yüzüne kapatmıştı, o kadın kapıya dayanmış sigara içiyordu, çok üzgündü bana kalırsa. Kolonyayı getirdim, babam anneni ayılttı. Sonra çay içtiniz, çıkıp gittiniz. Sen kapıdan çıkarken hâlâ hıçkırırıyordun. Babam babana çok öfkelenmişti. Zina ha, benim otelimde zina ha! diye gürleyerek merdivenlere yönelmişti ki babanla o kadın aşağı indiler. Babanın yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. O kadın babamın yüzüne bakamıyordu, sırtını dönmüştü. Baban borcumuz ne kadar? diye sordu, sesi müthiş titriyordu. Babam cevap verecek yerde babanın yüzüne tükürdü. Baban bankonun üstüne para attı, gittiler. Ben avluya çıktım, çardakta bir sarmaşık gülü vardı o zamanlar, asma yeni dikilmişti. Duvarın dibindeki gaz tenekesini aldım, çevirip üstüne oturdum. Yağmur yağıyordu. Seni düşündüm, ağlamaya başladım.

di, ben çok korkardım babandan, ısırır gibi bakardı insanın yüzüne. Babamın yüzünü hatırlayamıyordum bir türlü, sarışındı, onu biliyorum.

— Evimi ilk terkettiğimde, bir gece rüyama sen girdin. — Ben mi? Nasıl? — Oğlum senmişsin güya. Senin o günkü halin yani. Öyle çok ağladın ki, uyanır uyanmaz eve döndüm. Senin yüzünden hayatım kaydı. — Oğlun sevindi mi dönünce? — Sevindi.

Demek oğlun sevindi... Dönsem benimki de sevinir. Yutkundum. Telefonu elime aldım, bıraktım.

— Bence Süslü Yenge babanı sevmiyordu. — Nerden biliyorsun? — Babanı hiç anlatmıyordu, hep başka bir adamdan bahsediyordu. — Nasıl? — Birini seviyor-muş babandan önce, adam bunu bırakıp gitmiş. Babam hiç sevmezdi Süslü Yenge'yi, yuva yıktı diye, anneme o kadını eve sokmayacaksın diye tembih etmişti. Bir gün dayımlara gitmiştim, kuzenimle ders çalışacaktık, orada gördüm. Kadınlar Süslü Yenge'yi aralarına almışlar, bir yandan anlatıyorlar, bir yandan da gülüyorlardı. Yengem ne yapacaksın sevdiğine rastlayınca diye sordu, bir çift ağır sözüm var dedi kadın. Bence doğru söylüyordu.

— Evini kaç kere terkettin? — İki. — Niye? — Sen niye? — Bu benim ilk terkedişim. — Ne farkeder? Bir sebebi yok mu? — Vardır elbette, ama bilmiyorum.

İçerde birileri vardı, sana sesleniyorlar dedim, boş ver dedi. Az sonra kâtip geldi, merdiven altındaki odayı ucuza vereyim mi diye sordu. Ne yaparsan yap dedi kâtime, kadehini kaldırdı, çak dedi, yine tokuşturduk. Seririn bir rüzgâr çıktı. Gene mesaj geldi, okumadan telefonu kapattım.

— Niye geri döndün? — Bir keresinde sen rüyama girdin, bir keresinde de evi aradım merak etmesinler

diye, babam kızın çok hasta dedi, menenjit olmuştu. Mecburen döndüm. — Tekrar gidecek misin? — Bilmiyorum. Öyle yorgunum ki bir kere daha gidemem, gidersem de dönemem. — Ne olacak peki? — Hiç, bekliyorum. Çocuklar biraz büyüsün. Sen dönecek misin evine? — Bilmem.

Babamı aramaktan vazgeçtim.

2002

KIBİR

I

Ölüsünü onun bizi terketmesinden uzun yıllar sonra terkettiğimiz; hikâyesinde de sözünü ettiği gibi panjurları kırık dökük, bahçesindeki süs havuzu çürümüş yapraklar ve kurbağa ölüleriyle dolu evimizde, gerektiğinde alıcılara evi göstereceğini diye anahtarını verdiğimiz emlakçı buldu; arka odada, bahçedeki aylandız ağacının kırık camlardan odaya girip büyümüş dallarının altında.

“Bir şeye benzetemedim önce” dedi, “büyük, eski bir bavul sandım, dallar üstünü örtmüştü. Ama yaklaşınca ölünün çamurlu ayakabılarını gördüm.”

Adı “A” harfiyle başlamadığı halde hikâyesinde kendisinden “A” diye söz eden abimi tanımayan emlakçı önce polisi aramış, ardından bana gelmişti. “Evinizde bir ölü var.”

Morga gittim, cesedi teşhis ettim: Evet, o, on yedi yıl önce hepimizi terkederek abim.

Tahminen bir hafta önce donarak ölmüş, ilk karda.

Siyah bir poşet içinde eşyalarını verdiler. Elle yazdığı dokuz sayfalık bir hikâye, bir tükenmez kalem, içinde az miktarda para bulunan cüzdanı, nüfus kâğıdı, sigarası, çakmağı ve giysileri. O dokuz sayfayı okumadan katlayıp cebime koydum; cüzdanını, nüfus kâğıdını sigarasıyla çakmağımı alıp siyah poşeti ilk rastladığım çöp tenekesine attım.

Bir taksiye bindim, denizi görür görmez indim. Biraz denize baktım, sokaklarda kararsızca yürüdüm uzun süre. Işıklı ve gürültülü bir caddeye çıktığımda akşam oluyordu. Kaldırıma oturdum. Arabalar ayaklarımın dibinden geçiyordu.

Nereye gidebilirim? diye düşündüm: Karıma. Anne-me. Sevgilime. Herhangi bir otele.

Bir arkadaşım olsa ne iyi olurdu dedim. Ama anlatacaklarından korkan insanların arkadaşları olmamalı. İnsan böyle bir zamanda, ölüsünü az önce teşhis ettiği abisinin elle yazdığı dokuz sayfalık bir hikâyeye cebindeyken nereye gidebilir?

Herhangi bir şehirdeki herhangi bir otele gitmem gerekirken, bu satırları yazana kadar sevgilim diye anmaktan hoşlandığım kadının evine gittim. Cep telefonu ile konuşarak kapıyı açtı, gelmeme alışkın bir yüzle gülümseyip “Hoşgeldin” dedi kısaca. Evi çok sıcaktı, kalorifer alabildiğine yanıyordu, balkon kapısını aralamıştı, üstünde ince beyaz bir tişört vardı, saçları dağınıktı, çilleri belirginleşmişti sıcaktan, çok güzel görünüyordu, çok güzel oluşu beni sinirlendiriyordu, konuşurken durmadan dolaşıyordu, konuşması bitmek bilmiyordu, arada bir yanıma geliyor, koltuğun kenarına oturuyor, bir içki alsana diyordu veya üşüdüysen kapıyı kapat veya başka bir şey. Sonra konuşmaya dalıp beni unutuyordu.

Birden aldım elinden telefonu, fırlatıp attım. Kırıldı galiba, bilmiyorum. “Buraya kadar” dedim ince çenesini avucumda sıkarak, “beni artık arama, bitti.” Asansörü beklemedim, merdivenlerden inerken koşup yetişti, gülünç terliklerinin telaşlı sesini duyuyordum arkamda. Ne oldu? dedi veya sen ne dediğinin farkında mısın? veya gidersen bir daha dönemezsin, öyle bir şeyler işte, tam hatırlamıyorum.

Niye böyle bir kadın vardı hayatımda diye düşünmek istedim apartmandan çıkarken, üşendim.

Çıktığımda karanlık olmuştu. Karşımda heyula gibi duran bakımlı apartmanların bakımlı pencerelerini zorlayan ışıklara, delirmiş akşam neşesine baktım.

Kendimi korkunç suçlu hissettim.

Oysa mazlum olandım ben – küçükken, uslu olan, sessiz olan; büyüyünce başına üç elmanın üçü de düşen, canı yanan.

Bir taksiye bindim. “Bu saatte köprü kalabalık olur” dedi şoför, “isterseniz vapurla geçin karşıya.” “Acelem yok” dedim. Abimin sigarasını çıkardım, çakmağıyla bir sigara yaktım, başım döndü. On yıl önce bırakmıştım sigarayı, süs havuzu kurbağa ölüleriyle dolu evimizden taşındığımız sırada, çocukluğumda annemin babama durup durup kestir şu pis kokan şeyi dediği aylandız ağacının dalları kırık camlardan içeri girmemişti henüz. Gözlerim yaşardı, – dumandan.

Köprüden geçerken üç kuleyi de bir bir gördüm.

Yıllardır anneme bakan Ermeni kadın hemen dert yanmaya başladı, “Hayastan’dan gelen konyağın hepsini içti” dedi. “Hayastan da neresi?” dedim, “Ermenistan” dedi, “biz Hayastan deriz. Çay sanıyor konyağı, içmek istiyor, vermezsem bağırıyor, verirsem içip içip ağlıyor.”

Annem televizyonun karşısında oturuyordu. Bem-beyaz olmuş saçlarını omuzlarına bırakmıştı. Sabahlığının çok kirlenmiş olduğu dikkatimi çekti. “Niye yıkamıyorsun bu sabahlığı?” dedim kadına. “Çıkarmıyor” dedi, “yalvarıyorum çıkar diye, çıkarmıyor.”

“Anne sana bir şey söylesem anlar mısın?” dedim. “Anlarım tabii, ben aptal mıyım?” dedi. “Ben her şeyden anlarım. Enstitü bitirdim ben. Bak bunu ben diktim. Ben her gün ajansı dinlerim.” Birden şarkı söylemeye başladı:

Güller arasında seni bensiz gören olmuş. Gönlüm yüzünün rengine, ren-gi-ne, düşmüş de ben olmu-u-uş. Be-e-en olmuş.

Bir ses dolaştı içimde, annemin yıllar öncesinde kalan sesi, içimi yaktı. “Anne abim ölmüş” dedim. “Abin kim?” dedi, sonra dikkatle yüzüme baktı. “Siz kaç kardeştiniz? Sen hangisiydin?” Kadına döndü sonra, “Kim bu bey?”

Zaten kırkı bir şeyler, yıllar önce çatlamış, yavaş yavaş dağılmıştı, hepsi tuzla buz oldu. Kadın “Bu daha ne kadar devam edecek?” dedi. “Ben artık başedemiyorum.”

Taksiden evimin bulunduğu sokağın başında indim, yürüdüm. Trafik tıkanmıştı. Biri siyah bir jipi parketmeye çalışıyor, ama beceremiyordu. Arkadaki arabalar aralıksız korna çalıyordu. Jipi kullanan sarışın genç kadının umurunda değildi. Bir süre dikildim kapının önünde, onlara baktım, bakarken zihnim dağıldı biraz, arkadaki arabadan öfkeli bir genç adam indi, smokin gibi bir şey vardı üstünde, jipteki kadınla konuştu, kadın indi, genç adam bindi, jipi parketti, kendi arabasına geçti, trafik açıldı, ben apartmana girdim, asansörü çağırdım, kattaydı oysa, geç farkettim.

Kapıyı anahtarım ile açmadan önce duvara yaslandım, derin bir soluk almak istedim, tıkanmıştım. Karım la kızım televizyon seyrediyorlardı. Karım “Nerde kaldın?” dedi oturduğu yerden. “Geldim işte” dedim. Onlara görünmeden çalışma odama girip kapıyı kilitledim, hikâyeyi çıkardım, ilk kelimeyi okudum. “Ömrünü...” Devam edemedim. Kanepedeki yastığı aldım, usulca balkona çıktım, yüzüme kapattım, ağladım. Kuşüyü yastık sesimi yuttu, ıslandı.

İçimdeki suçluluk geçmedi.

İçimdeki suçluluk karıma da geçti.

Zor bir gece oldu.

Zor bir ertesi gün oldu.

Ayfer Tunç, ona 1989'da Yunus Nadi Öykü Armağan'ını getiren *Saklı*'yı üzerinden 17 yıl geçtikten sonra *Ezvelotel*'e dahil etti, deyim yerindeyse sakladı: "İlk yayımlandığında bağımsız bir kitap olan *Saklı*, bu yazma macerası içinde *Ezvelotel*'in bir parçası oldu. Dolayısıyla iki kitabı birleştirmek gereği duymak da söz konusu olmadı, konu yapısal olarak böyle gelişti, *Saklı*'nın içerdiği temalar ve karakterler üstüne inşa ettiğim için, *Saklı*'yı da *Ezvelotel*'e dahil etmek zorundaydım, bunu yapmasaydım *Ezvelotel* olmazdı."

Ezvel Otel'e geldik. Annem babana bu otelin sahibi kim? diye sordu. Baban benim dedi. Annem babandan babamı aşağıya çağırmasını istedi. Baban hanım git işine dedi. Annem ben onun karısıym demince baban bembeyaz oldu. O strada babanla o kadın merdivenlerden iniyorlardı, el ele tutuşmuşlardı. Babam durdu, baban durdu, o kadın durdu, annem, ben, dünya, kâinat her şey durdu bir an. Annem elimi öyle bir sıktı ki, acıdan soluğum kesildi. Anneme baktım, babama bakıyordu. Babam onu seviyorum dedi, başıyla kadını işaret ederek. O kadar. Annem bayılırken çiğlek attım, çünkü elimi sıkı sıkı tutan eli bir anda boşalmış, yumuşak, soğuk bir ölü eli olmuştu. Baban koştu, annemi kaldırdı. Ben annemin başında hüüngür hüüngür ağlıyordum. Ağlarken koskoca çocuk olduğumu düşünüyordum.